

Svend Haugaard: Jeg må sige tak til hr. Per Hækkerup for hans meget store interesse for det radikale venstres omdømme og ikke mindst for min placering ved det, hr. Per Hækkerup kaldte for magtens tinde. Jeg skal ikke optage nogen diskussion på indeværende tidspunkt med netop hr. Per Hækkerup om, hvad det vil sige at befinde sig på denne magtspids eller lige derved. Men jeg vil gerne protestere imod, at jeg skulle rejse land og rige rundt og tale for noget, som jeg her stemmer imod.

Det er rigtigt, at jeg i princippet er tilhænger af diplomatisk forbindelse med Nordvietnam; men det er også rigtigt, at jeg mener, at det, vi gør på det punkt, skal have en virkelig positiv virkning. Det vil sige, at vi må kunne vurdere det til at være med til at fremme en fredelig løsning, og det kan nu ske ved, at flere lande går med til at udøve det tryk, som jeg mener en anerkendelse af Nordvietnam kan være. Udenrigsministerens tilsagn i betænkningen om, at optage kontakt med andre, specielt de nordiske, lande om spørgsmålet betragter jeg personlig som et godt skridt i retning af det, jeg har rejst land og rige rundt og talt for.

Så sagde hr. Per Hækkerup noget om holdning, især om skiftende holdning. Der kunne næsten være grund til at komme med en slags bekendelse, men jeg skal nøjes med at sige, at jeg personlig har erfaret, da hr. Per Hækkerup var ved magtens tinde eller i hvert fald nærmere end i øjeblikket, at han skarpt afviste en lang række sager, som han i dag går varmt ind for. Det var politiske kartoteker, det var kontrolrådspasordning, det var Vietnam og forskelligt andet. Jeg har også den erfaring, at mine synspunkter i øjeblikket vinder bedre frem, end de gjorde dengang, og dette skaber hos mig mere tillid og har derfor mere vægt end hr. Per Hækkerups skiftende holdning — hvis det ikke er misbrug af ordet at tale om holdning i den forbindelse.

Erik Kragh: Af hensyn til det fremrykkede tidspunkt skal jeg udtrykke mig meget kort. Men jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at dansk udenrigspolitisk debat efterhånden har antaget en karakter, så den så at sige næsten udelukkende er til internt indenrigspolitisk brug. Den socialdemokratiske ordførers analyse af forholdene i

det radikale venstre var i virkeligheden en udpræget demonstration heraf.

Nu er det en stor trøst, at den udenrigspolitiske debat her i landet ikke giver megen genlyd ude omkring. En herværende ambassadør fra en af de mellemstore magter udtalte i et afskedsinterview for nylig, at dansk udenrigspolitisk debat måske nok var præget af lidt isolation og måske var lidt provinsiel.

Det er beklageligt, at det partitaktiske har taget overhånd i denne debat. Jeg tænker her specielt på socialdemokratiets stilling til både Cleaversagen og til spørgsmålet om anerkendelse af regeringen i Hanoi. Her har man faktisk indgået alliance med de partier i salen, der repræsenterer et forsvindende mindretal i befolkningen, og hvis politik næppe kan siges at fremme Danmarks interesser, men synes at have andre formål. Formålet med at bringe Cleaversagen frem i salen her var ganske klart udelukkende at forværre forholdet til De Forenede Stater.

Med hensyn til anerkendelsen af Hanoi har hr. J. O. Krag i en artikel i dagbladet Demokraten af 10. maj fremført, at

„en dansk anerkendelse af Hanoi med rette ville blive opfattet som en demonstration mod USAs politik i Indokina“.

Tror man virkelig, at en sådan demonstration, et sådant spark til De Forenede Stater, er i Danmarks interesse? Vor udenrigspolitik må vel formentlig have som formål at fremme Danmarks interesser. På samme måde skriver hr. J. O. Krag videre, at der må protesteres mod krigens udvidelse i Cambodia, og at der må protesteres mod vietnamiseringen af krigen i Sydvietnam. Det sidste om, at der må protesteres mod den amerikanske politik med hensyn til at vietnamisere krigen i Vietnam, er naturligvis et frisk eksempel på, hvorledes vi herhjemme bedre ved, hvorledes amerikanerne skal indrette deres politik, end amerikanerne selv ved det. Og med hensyn til Cambodia er det nu noget sent, alle disse protester kommer, al den stund de burde være kommet, da hr. J. O. Krag var statsminister, nemlig da kommunisterne første gang for mange år siden krænkede Laos' og Cambodias neutralitet, hvilket de har fortsat med siden.

Jeg ved godt, det efter den meningspresion, vi har været udsat for her i landet i de